

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789304160.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Nielsen, som også tit kom i det Wexschallske hus, havde i nogen tid gjort mig en lidenskabelig kur, som vel kunne blevet farlig for mig, da jeg ikke havde så lidt tilovers for ham. Men min medfødte takt og min følelse for det sømmelige hjalp mig ud herover. Efterhånden antog denne kur imidlertid en så heftig og udelikat form, at jeg i høj grad stødtes tilbage. Han lagde den så åbenlyst for dagen, at det næsten lod, som om han ønskede, den skulle bemærkes af alle, og dette satte mig i stor forlegenhed. Han var en gift mand med flere børn - hvad måtte folk tro om en sådan kur, der trådte så lidenskabelig, så ungdommelig frem? Og det undrer mig slet ikke, om mange virkelig stod i den formening, at der mellem os var et utilladeligt forhold. Denne mangel på finhed nedsatte ham i mine øjne. Og da han nu en aften i den højeste lidenskab talte om at skille sig fra sin kone*, og hvorledes vor forening da om nogle år kunne realiseres, da var min barnlige fortryllelse borte, og en indignation mod ham trådte i stedet, som i et nu gjorde ham uskadelig for mig for stedse. Jeg fandt ham komisk i disse udbrud; jeg havde nu fået et helt andet syn på ham, og han, som før stod i et idealt lys for mig, stod nu i et latterligt -den visse død for al kærlighed. Dette lod jeg ham nu i mit ungdommelige og glade overmod føle, hvilket satte ham i et formeligt raseri, som madam Wexschall måtte dæmpe - mine små, kåde drillerier gik vel også stundom videre, end de burde. Han var derfor snart rasende på mig, snart kærligt stemt, og således holdt vi det gående dag ud og dag ind. Den kur, der på denne tid bragtes mig af ham og andre, gjorde mig kun overmodig uden at fængsle mig. Jeg var som et ungt kid, der sprang hid og did, men ikke lod sig gribe eller fastholde af nogen. Ofte, når jeg efter en overgiven dag om aftenen kom ind i mit sovekammer, hvis vinduer vendte ud mod gården, fandt jeg kærlighedsbreve og rørende vers, som var kastede ind ad vinduet af hin militær, jeg alt tidligere har omtalt. Disse læste jeg nu højt for min sovekammerat, jomfru * 111 Liunge, og gjorde dem i min overgivenhed til genstand for latter og parodi. En morgen, da jeg ville gå ned ad trapperne for at begive mig til teatret, standsede jeg pludselig ved at se en mængde små guldstumper og brogede stene. Jeg tog nogle af dem op og genkendte til min forundring hint smykke, som samme herre engang havde sendt mig, og som min moder havde tilbageleveret til hans moder. Det hele var sønderbrudt og trådt i tusinde stykker. Gule topaser, lilla amethyst, blå turkiser lå spredte ned ad trapperne, udrevne af deres indfatning. Jeg blev lidt skamfuld over dette syn. Jeg havde ofte tænkt, Gud må vide, hvilken anden stakkels ung pige han nu har fristet med de smykker, jeg ikke ville modtage. Jeg havde altså gjort ham uret i mine tanker. Jeg tog en af disse stene til erindring om godhed for mig, som dog måske havde været større og ærligere ment, end jeg havde troet. Resten tog en tjenestekarl i huset. Den unge officer forlod nogen tid efter byen og rejste til Kiel, hvor man fortalte, han var falden i en duel. Jeg havde aldrig vekslet et ord med denne mand, men jeg tilstår, efter denne hans sidste gerning, hvoraf jeg fik vished om, at disse smykker ene var bestemte til mig, og til ingen uden til mig, fik jeg nogen interesse for ham. Der er noget stygt ved den overmodige ungdom. Den spotter ofte ubarmhjertigt over slige følelser, fordi den endnu ikke har erfaret, hvilken magt en uovervindelig lidenskab kan udøve over et menneske. Længere hen i livet lærer vi, hvad det vil sige, når vore egne, bedste og inderste følelser bliver hånede, således som jeg overmodige pige hin dag hånligt sendte smykket tilbage til den af min kulde sårede mand.